

И си плетех ми вѣнецъ зеленъ-
Богат' рѣсалка въ цвѣтны оваты
Двѣ гърды тѣрѣ въ едно тѣпенье ;
Това не е ли райско живѣнье,

Не е ли санкииз животъ блаженъ ?

О колко бѣхъ азъ блажен тогази !

Ты мога бѣше, тѣй знахъхъ азъ ;

Защо, зашто ма сега намрази,

Защо отрови ты тозъ животъ ?

На ми дѣшѣ-тѣ, земни ѣж, сто.

Дай любовь-та ми, дай ми сърце-то ;

Дай ми ты раатъ, дай ми себе-то,

Онѣй блаженство подѣ негобѣхъ сводѣ.

Ела, върни са, бѣди за мене

Какбато бѣше въ онѣй живѣние :

Блага надежда и утѣшеніе,

Цвѣтице драго, рѣжа безъ трѣнѣ.

Ще ли да бѣде това, когто

Азъ деноношно за тебъ болнѣвалѣхъ ?

Или да кажѣхъ че съмъ снѣвалѣхъ

Единъ прѣятѣнъ, лѣжовенъ снѣхъ.

— О —

Кат' трандафилъ въ зорѣ е та пѣжѣ